

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/251/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124209393
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5124209393.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Miriam Štillovej, JUDr. Petry Lackovej, v právnej veci manžela (otca): A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom B. XX, XXX XX B., zastúpený právnym zástupcom: Mgr. Miroslav Hanec, advokát, so sídlom Dolné Rudiny 8, 010 01 Žilina, zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Halagan, s.r.o. so sídlom Framborská 253/21, 010 01 Žilina, IČO: 50 626 329, proti manželke (matke): C. A., D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom B. XX, XXX XX B., zastúpená právnou zástupkyňou: JUDr. Katarína Filipovičová, advokátka, so sídlom Vajanského 2786/2, 010 01 Žilina, v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom: A. A., nar. XX.XX.XXXX a A. A., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, na čas po rozvode, o odvolaniach manžela (otca), manželky (matky) proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 21P/92/2024-191 zo dňa 12. augusta 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 21P/92/2024-191 zo dňa 12. augusta 2025 vo výrokoch IV., V., VI. v spojení so závislým výrokom VII. o trovách prvoinštančného konania **z r u š u j e** a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom vo výroku I. manželstvo účastníkov konania rozviedol, vo výroku II. maloleté deti A., nar. XX.XX.XXXX a A., nar. XX.XX.XXXX, zveril na čas po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti matky, vo výroku III. rozhodol, že obaja rodičia sú oprávnení a povinní maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok, vo výroku IV. uložil otcovi povinnosť platiť výživné na maloletého A. v sume 250 eur mesačne a na maloletého A. v sume 200 eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletých detí s účinnosťou od právoplatnosti výroku o rozvode manželstva, vo výroku V. rozhodol, že otec je oprávnený sa s maloletým A. a A. stretávať každý nepárny týždeň od štvrtka od 16,00 hod., kedy deti prevezme v mieste bydliska matky, do pondelka v párnom týždni do 8,00 hod., kedy deti odovzdá v školskom zariadení, ktoré deti navštevujú, v prípade neprítomnosti detí v školskom zariadení, maloleté deti odovzdá v mieste bydliska matky, vo výroku VI. matka je povinná maloleté deti na styk riadne a včas pripraviť a deti otcovi odovzdať, vo výroku VII. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení poukázal na návrh manžela o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode podaný dňa 26.08.2024, jeho odôvodnenie, vyjadrenie manželky k tomuto návrhu, Správu zo šetrenia pomerov zo dňa 12.11.2024, na ďalšie správy kolízneho opatrovníka maloletých detí, ďalšie vyjadrenia účastníkov a ich právnych zástupcov, kolízneho opatrovníka na nariadených pojednávaniach, na skutočný stav zistený z vykonaného dokazovania, ktorý právne posúdil za aplikácie ust. § 18, § 19 ods. 1, § 23 ods. 1, § 23 ods. 2, 3, § 24 ods. 1, 3, 4, § 25 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 63 ods. 1, 3, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 Zákona o rodine, ďalej § 52 CMP, § 100 CMP a rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru o trvale a vážne narušených manželských vzťahoch, mal preukázaný rozvrat manželstva, ktoré je už len formálnym zväzkom, konštatoval, že manželstvo účastníkov prestalo plniť svoj spoločenský účel. Žijú síce naďalej v spoločnej domácnosti, no ide o otázku času a najmä doriešenia finančnej situácie, kedy manželka (matka) plánuje sa z domácnosti odsťahovať a zabezpečiť si samostatné bývanie. Manželstvo účastníkov už nie je schopné tvoriť harmonické a trvalé životné spoločenstvo, kde by bola riadne zabezpečená výchova maloletých detí, a preto rozvod manželstva nebol v rozpore ani so záujmami maloletých detí, preto vo výroku I. manželstvo účastníkov konania rozviedol. Z manželstva pochádzajú maloleté deti A. a A., aj plnoletý A., ktorý však v priebehu konania o rozvod manželstva dosiahol plnoletosť a z tohto dôvodu konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k plnoletému A. bolo zastavené uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 21P/92/2024-180 zo dňa 08.júla 2025.

4. V záujme zabezpečenia stability prostredia a eliminovania nekomfortu, či záťaže v podobe pravidelného a opakovaného striedania dvoch domácností, súd považoval za najvhodnejšiu formu starostlivosti výlučnú starostlivosť matky, do ktorej aj maloleté deti zveril, prihliadol na vek maloletých detí, vývinové potreby, ako aj blízky súrodenecký vzťah. Obom rodičom zostalo zachované právo maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok, keďže ani u jedného z rodičov neboli zistené okolnosti, ktoré by ho z tohto práva vylučovali, či obmedzovali. Pri rozhodovaní o výživnom vychádzal zo zásad, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výživného, t.j. ust. § 62 ods. 1, 2, 4 a 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Poukázal na to, že matka pracuje ako asistent učiteľa a zároveň ako vychovávateľ v školskom klube v Základnej škole s materskou školou, B. od 01.09.2022. V priebehu roka 2024 pracovala len na čiastočný úväzok ako vychovávateľ, v období od 23.01.2024 do 30.06.2024 pracovala v Základnej škole s materskou školou, D.. Priemerný čistý mesačný príjem matky v rozhodnom období bol od 09/2023 do 09/2024 509,65 eur, v období od 10/2024 do 03/2025 bol jej priemerný čistý mesačný príjem 1.191,96 eur a za obdobie 04, 05/2025 bol 1.377,95 eur, kde v príjme je zarátaný aj daňový bonus na deti vo výške 250 eur mesačne s tým, že matka daňový bonus poberá od 01/2025 a poberá aj rodinné prídavky. U otca bol v rozhodnom období 11, 12/2023 priemerný čistý mesačný príjem v sume 3.372,23 eur, za rok 2024 v sume 3.306,98 eur a za obdobie 01-05/2025 v sume 3.429,85 eur. V ďalšom uviedol výdavky uvedené matkou, otcom.

5. Za odôvodnené výdavky maloletého A. súd prvej inštancie považoval: strava 200 eur, oblečenie a obuv, vrátane športu 70 eur, hygiena 20 eur, strava v škole 6 eur, školské pomôcky, výlety, aktivity v rámci školy, vrátane poplatku ZRŠ 30 eur, desiata 50 eur, mobil kredit 5 eur, lieky a vitamíny 20 eur, voľnočasové aktivity 50 eur, futbal 20 eur. Za odôvodnené potreby maloletého A. súd považoval: strava 150 eur, oblečenie a obuv 50 eur, hygiena 20 eur, strava v škôlke 40 eur, pomôcky a aktivity v materskej škôlke 30 eur, lieky vitamíny 20 eur, voľnočasové aktivity 50 eur. Vzhľadom na to, že A. bol v tomto školskom roku predškôlak, poplatok za materskú školu nehradil, čiže výdavok vo výške 25 eur mesačne nevznikol. Súd prvej inštancie čiastočne výdavky (stravu, oblečenie, hygienu) upravil s prihliadnutím na súdu známe výdavky z rozhodovacej činnosti detí rovnakého veku, zároveň výdavky, ktoré otec nenamietal a neboli medzi rodičmi sporné, zachoval vo výške, ako ich uviedla matka. Určil výživné na maloletého A. vo výške 250 eur a na maloletého A. vo výške 200 eur mesačne, kde výživné odstupňoval vzhľadom na rozdielny vek detí. Poukázal na to, že výživné, ktoré hradí povinný rodič na všetky deti, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, by malo predstavovať 20 až 30 % jeho čistého príjmu, s prihliadnutím na individuálne okolnosti každého konkrétneho prípadu. Poukázal na to, že porovnaním príjmov rodičov je medzi nimi výrazný rozdiel, zároveň poukázal na to, že maloletý A. a maloletý A. nie sú jediné deti, voči ktorým majú rodičia vyživovaciu povinnosť. Obaja rodičia majú ďalšiu vyživovaciu povinnosť k plnoletému A., ktorý študuje na SOŠ E. v F. a ktorý nie je schopný sa sám živiť a vyživovacia povinnosť rodičov voči nemu ďalej trvá. Vo zvyšnej časti, v ktorej prevyšoval návrh matky súdom priznané výživné, tento zamietol.

Výrok o trovách konania oprel o ust. § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak, nezistil dôvody pre aplikáciu ust. § 53 a § 55 CMP.

6. Proti výroku IV. a súvisiacemu výroku VII. o trovách prvoinštančného konania podala odvolanie matka prostredníctvom splnomocneného zástupcu, a to v podaní doručenom súdu dňa 24.09.2025 (č.l. 217 súdneho spisu). V odvolaní uviedla, že sa nestotožňuje s výrokom určujúcim výšku výživného na maloleté deti, tento napáda, čo do určenia výšky výživného, ktorú s prihliadnutím na osobné, príjmové a majetkové pomery otca považuje za neprimerane nízku a odvolacie dôvody uviedla v zmysle ust. § 365

ods. 1 písm. b), f) a h) CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP. Považuje odôvodnenie súdu prvej inštancie prezentované v odseku 23. za nepreskúmateľné, nie je zrejmé, z akého dôvodu súd spochybnil výdavky týkajúce sa stravy na maloleté deti a tieto znížil o 50 eur pri každom maloletom dieťati. Maloleté deti A. a A. sú deťmi vo vývoji a prihladnuc na plošný rast cien a konsolidačné opatrenia je položka na stravu uvádzaná matkou absolútne opodstatnená. Pri výdavku na stravu vo výške 250 eur predstavuje stravná jednotka na maloleté dieťa pri mesiaci, ktorý má 30 dní, sumu 8,30 eur na deň, z ktorej je matka povinná maloletému dieťaťu zabezpečiť raňajky a desiatu, následne olovrant a večeru, eventuálne druhú večeru, ktorá pri maloletých deťoch v podobnom veku nie je neobvyklá. Rovnako, nie je zrejmé, prečo súd znížil aj výdavky uvádzané matkou na ošatenie, obuv a hygienu odvolávajúc sa iba vo veľmi všeobecnej rovine na výdavky detí v podobnom veku, bližšie nešpecifikované. V čase rozhodnutia súdu si matka neuplatňovala daňový bonus v sume 250 eur, ako uvádza súd prvej inštancie v odseku 22. odôvodnenia rozsudku, nakoľko ich spoločný syn A. nadobudol plnoletosť a z tohto dôvodu matke zanikol nárok na uplatňovanie daňového bonusu, čím sa jej príjem znížil o 50 eur.

Príjem otca v čase rozhodovania súdu predstavoval takmer trojnásobok príjmu matky, kde túto skutočnosť súd prvej inštancie vôbec nezohľadnil, pričom spôsobuje priepastný rozdiel v životnej úrovni rodiča, na ktorej sa majú maloleté deti právo podieľať. Zároveň v rozsudku bolo konštatované, že výživné na maloleté deti má tvoriť 20 % až 30 % z príjmu povinného rodiča, avšak nie je zrejmé, z akého dôvodu sa súd prvej inštancie priklonil k nižšej hranici. Poukázala na to, že z jej preukázateľného príjmu po úhrade nevyhnutných potrieb zostanú financie na úrovni cca 770 eur, naproti tomu otcovi zostane k dispozícii a po úhrade jeho nevyhnutných potrieb po úhrade súdom určeného výživného suma cca 2.500 eur. Ide o zrejmý nepomer životnej úrovne rodičov, čo konštatoval aj súd, ktorý nielenže odôvodňuje určenie výživného vo vyššej sume, ale potenciálne otvára priestor na tvorbu úspor, čím sa súd prvej inštancie absolútne nezaoberal, a teda nepostupoval tak, aby bol v konaní zistený skutočný stav vecí. Na základe uvedeného matka navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku IV. a súvisiacom výroku VII. zrušil a vec vrátil súdu na nové konanie.

7. Proti výroku V. napadnutého rozsudku podal odvolanie v zákonnej lehote aj otec maloletých detí v podaní doručenom súdu dňa 09.10.2025 (č.l. 226 súdneho spisu). V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie neskúmal najlepší záujem maloletých detí tak, ako to má na mysli ust. Čl. 5 Zákona o rodine. Súd určil styk otcovi štyri po sebe nasledujúce dni, to znamená, že otec bude nepretržite s maloletými deťmi štyri dni a následných desať dní maloleté deti neuvidí a maloleté deti neuvidia ani ich brata A., ktorý ostal bývať s otcom. Má za to, že ak majú maloleté deti rozvíjať svoj vzťah s obidvoma rodičmi, je neprípustné, aby nevideli svojho brata, s ktorým majú nadštandardné silné puto a svojho otca, s ktorým od podania návrhu bývajú v jednej domácnosti. Mal za to, že súd nevyhodnotil, prípadne si nezabezpečil iné dôkazy, ktoré by jednoznačne potvrdzovali to, že maloleté deti sú uzročené s tým, že desať po sebe nasledujúcich dní neuvidia ani brata, ani otca. V tomto prípade otec navrhol aspoň dva dni, ktoré by mohol ako otec stráviť s maloletými, a teda rozdiel desať dní, kedy by boli čisto len s matkou, by takýmto spôsobom bol preklenutý. Ďalej považoval za potrebné, aby bol upravený styk s maloletými deťmi osobitnou úpravou počas sviatkov a prázdnin, ktorou sa však súd prvej inštancie absolútne nezaoberal, aj keď má otec za to, že v zmysle ust. § 41 CMP sa s ňou zaoberať mal. Je dôležité, aby maloletí počas tohto obdobia strávili rovnaký čas s otcom, ako aj so svojím bratom, ako aj s matkou. Podľa otca matka dňa 24.09.2025 podala odvolanie proti výroku IV. a súvisiacemu výroku VII. napadnutého rozsudku, pričom na pojednávaní dňa 12.08.2025 sa vzdala práva na podanie odvolania. Preto žiadal odvolací súd, aby v rámci ust. § 386 ods. 1 CSP odvolanie zamietol, a to z dôvodu, že v prípade vyhlásenia o vzdaní sa práva podať odvolanie, zaniká zákonná lehota na podanie odvolania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok napadnutého rozsudku, a to tak, že otec je oprávnený sa s maloletými deťmi A. a A. stretávať každý nepárny týždeň od štvrtka od 16:00 hod., kedy deti prevezme v mieste bydliska, do pondelka v párnom týždni do 08:00 hod., kedy deti odovzdá v školskom zariadení, ktoré deti navštevujú, každý párný týždeň od utorka od 16:00 hod., kedy deti prevezme v mieste bydliska matky, do štvrtka do 08:00 hod., kedy deti odovzdá v školskom zariadení, ktoré deti navštevujú, v prípade neprítomnosti detí v školskom zariadení maloleté deti odovzdá v mieste bydliska matky. Zároveň žiadal návrhom upraviť styk počas vianočných, veľkonočných, letných prázdnin s presnou špecifikáciou a rozsahom.

8. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania (č.l. 236 súdneho spisu).

9. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca v podaní doručenom súdu dňa 23.10.2025 (č.l. 242 súdneho spisu) uviedla, že o úprave styku v zmysle napadnutého rozsudku ani otcovi, ani plnoletému synovi prípadné stretnutie sa s maloletými deťmi (bratmi) nad rámec súdnej úpravy nebráni nijaká prekážka. Otec bol pasívny vo vzťahu k úprave styku navrhovanej matkou, pričom k tejto nezaujal nijaké stanovisko, hoci bol i v priebehu súdneho konania vyzvaný k tomu, aby sa pokúsil s matkou dohodnúť. Za týmto účelom navrhla odvolaciemu súdu vypočuť si nahratý záznam z pojednávania zo dňa 12.08.2025, z ktorého táto skutočnosť vyplýva. Súdom upravený styk korešponduje nielen s právom otca na zachovanie vzťahu s maloletými deťmi, ako aj zachovanie vzťahu s najstarším bratom, ale primárne je v súlade s najlepším záujmom maloletých detí. Odvolací návrh otca preto považuje matka za zastretý pokus o striedavú osobnú starostlivosť. Rovnako poukázala na to, že otec zostal pasívny nielen vo vzťahu k úprave styku s maloletými deťmi, rovnako pristupoval aj k otázke osobitnej úpravy styku. Mala za to, že pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval dobré vzťahy maloletých detí s oboma rodičmi, pričom nebolo preukázané, že matka niekedy otcovi vo výkone starostlivosti alebo práve styku, bránila, nepovažuje za potrebné osobitne upraviť režim letných prázdnin, veľkonočných prázdnin ani vianočných sviatkov. K námietke otca, že matka sa vzdala práva podať odvolanie, uviedla, že matka si právo na podanie odvolania proti rozsudku ponechala. Zo strany súdu došlo iba k nesprávnemu prepisu zvukového záznamu z pojednávania, následkom ktorej skutočnosti po žiadosti právnej zástupkyne matky o opravu Zápisnice z pojednávania podľa zvukového záznamu z pojednávania zo dňa 12.08.2025, bola dňa 21.10.2025 doručená opravená Zápisnica z pojednávania s korektným údajom o ponechaní práva na podanie odvolania zo strany matky. Na základe uvedeného matka žiadala, aby odvolací súd napadnutý výrok V. a súvisiaci výrok VII. potvrdil. V prípade, že by odvolací súd dospel k záveru, že je nutné usporiadať obdobie osobitnej úpravy styku, matka navrhla, aby maloleté deti boli v období letných prázdnin v každom kalendárnom roku v termíne od 15.07. do 31.07. a od 17.08. do 31.08. u nej. Zdôraznila, že na striktnnej úprave netrvá, nakoľko táto nebola ani predmetom zisťovania názoru maloletých detí.

10. Otec vo vyjadrení k vyjadreniu matky v podaní doručenom súdu dňa 27.11.2025 (č.l. 249 súdneho spisu) uviedol, že nie je možné sa stotožniť s názorom matky, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné v rámci odseku 23. napadnutého rozhodnutia. Otec je presvedčený, že prvoinštančný súd určil výživné vo výške, ktorá zohľadňuje aj existenciu ďalšej vyživovacej povinnosti otca vo vzťahu k plnoletému synovi A. z dôvodu sústavnej prípravy jeho syna na ďalšie povolanie. Výška oprávnených výdavkov maloletých detí, podľa názoru otca, bola určená prvoinštančným súdom a je postačujúca pre ich pokrytie. V ďalšom uviedol, že je toho názoru, že využiť výživné na tvorbu úspor (§ 63 ods. 3 Zákona o rodine), je koncipované ako zákonná možnosť, teda ako právo oprávneného, avšak len v prípade, že to majetkové pomery povinného dovoľujú. Súd nemá zákonnú povinnosť využiť možnosť danú týmto ustanovením. Otec sa nestotožňuje s názorom matky, že neurčenie výživného na tvorbu úspor zo strany prvoinštančného súdu by zakladalo akúkoľvek vadu napadnutého rozhodnutia, ktoré predpokladá ust. § 365 CSP. Pokiaľ je využitie výživného na účel tvorby úspor pre maloleté deti koncipované ako oprávnenie, bolo povinnosťou matky neostať pasívnou, uplatniť svoj právny nárok a v tomto smere učiniť kvalifikovaný návrh v súlade s ust. § 127 CSP. Zároveň poukázal na to, že si ako otec bude plniť vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom aj prostredníctvom svojej osobnej starostlivosti, pokiaľ Krajský súd v Žiline vyhovie jemu podanému odvolaniu do výroku V. napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu preto určené výživné vo výške 250 eur na maloletého A. a 200 eur na maloletého B. bude absolútne postačujúcim na pokrytie všetkých bežných aj nadštandardných potrieb maloletých detí. Navrhol, aby jeho odvolaniu bolo vyhovené a bol určený styk s maloletými deťmi v navrhovanom rozsahu a aby podané odvolanie zo strany matky odvolací súd zamietol a potvrdil prvoinštančné rozhodnutie v napadnutých výrokoch IV. a VII. ako vecne správne.

11. Matka vo vyjadrení k vyjadreniu otca v podaní doručenom súdu dňa 11.12.2025 zopakovala skutočnosti už uvádzané v podanom odvolaní k jej vyjadreniu zo dňa 22.10.2025 a poukázala na to, že otec sa prestal podieľať na úhradách bežných a mimoriadnych výdavkov súvisiacich s maloletými deťmi, resp., v prípade, že otec kúpi darček maloletým deťom, primárne maloletému A., pri ktorom ťaží zo svojej finančnej výhody v porovnaní s matkou a v ostatnom období dieťa obdaroval kolobežkou v sume 500 eur a notebookom, uvedené spôsobuje zásadný nepomer životnej úrovne rodičov, ktorý sa negatívne odráža práve na postavení rodičov vo vzťahu k deťom, čomu sa má práve určeným výživným, reflektujúc neporovnateľnú životnú úroveň rodičov a právo maloletých detí sa na nej podieľať, predchádzať. Uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie nijakým spôsobom nezohľadnil, dokonca ani

v kontexte otcových neopodstatnených výdavkov, ktoré vyplynuli z jeho výpovede na uskutočnenom pojednávaní. V ďalšom zotrvala na svojich písomných vyjadreniach.

12. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 3 ods. 5 písm. a) CMP), po zistení, že odvolanie podali včas oprávnené osoby matka a otec maloletých detí (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ust. § 65, § 66, § 67 CMP a rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP v spojení s § 62 CMP vo výrokoch IV., V., VI. v spojení so závislým výrokom VII. o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

13. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

14. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

15. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

16. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Za rešpektovania ust. § 65, § 66 CMP odvolací súd uvádza, že základom pre jeho konanie bolo odvolanie podané matkou maloletých detí proti výroku IV. a súvisiacemu výroku VII. napadnutého rozsudku, ako aj odvolanie otca podané proti výroku V. a súvisiacemu výroku VI. napadnutého rozsudku, ktorým bol upravený styk otca s maloletými deťmi. Do výrokov I., II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd manželstvo navrhovateľa – otca maloletých detí a manželky – matky maloletých detí rozviedol a zveril maloleté deti A. a A. na čas po rozvoze manželstva do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia sú oprávnení a povinní maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok, odvolanie nebolo podané účastníkmi konania, preto v tomto rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie zostal nedotknutý. Odvolací súd len v úplnosti dodáva k odvolaním nenapadnutým výrokom I., II., III., že nezistil ani ich vecnú nesprávnosť.

18. Matka sa podaným odvolaním domáhala zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie rozhodnutie, čo sa týkalo napadnutého výroku IV. a súvisiaceho výroku VII. o trovách konania. Matka sa nestotožnila s výrokom určujúcim výšku výživného na maloleté deti, ktorú považuje, s prihliadnutím na osobné, príjmové a majetkové pomery otca, za neprimerane nízku. Podstatou odvolania podaného matkou maloletých detí bolo namietanie nedostatočne zisteného stavu veci, nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj postupu súdu, porušujúceho právo matky – odvolať sa na spravodlivý proces.

19. Otec sa podaním odvolaním domáhal zmeny výroku V. v spojení s výrokom VI. , nakoľko považoval úpravu styku s maloletými deťmi za nedostatočnú a v zúženom rozsahu. Podstatou odvolania podaného otcom maloletých detí bolo namietanie nedostatočne zisteného stavu veci, nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Vo vzťahu k predmetnej veci odvolací súd vo všeobecnosti považuje za potrebné uviesť, že platná právna úprava vyživovacej povinnosti rodičov k deťom (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine) je založená na rovnakom postavení muža (otca) a ženy (matky). Obaja rodičia tak majú povinnosť prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov (§ 62 ods. 2 veta prvá Zákona o rodine). Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej povinnosti a rozumejú sa nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby rodiča, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z

hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Subjektívne schopnosti sa však môžu realizovať len v rámci objektívne daných možností, ktoré determinuje reálna situácia na trhu práce, miera nezamestnanosti v regióne, v príslušnom odbore, vekovej kategórii, dosahované zárobky v danom povolaní (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu CSR spis. zn. 1Cz 27/1968 zo dňa 30.09.1968 uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 5/1969). Majetkové pomery rodiča umožňujú komplexne posúdiť celkovú situáciu, životnú úroveň rodiča pre potreby výživného, keďže príjmové pomery samej osebe neposkytujú úplný obraz o situácii povinného rodiča. Rodič totiž nemusí mať žiadny preukázateľný príjem, disponuje však značnými majetkovými podstatami. Za takýchto okolností súd určí výživné a je vecou povinného rodiča, aby ich speňažením z výťažku alebo inak zabezpečil výživné (inak je to pri bežnom rozsahu majetkových pomerov rodiča). Majetkové pomery charakterizuje vlastníctvo nehnuteľností (pozemky, domy, byty, rekreačné chaty, ich počet, reálna potreba a možnosť využitia povinným vrátane získavania výnosov z nich, prípadne dôvod ich nevyužívania na výnosy), cenných papierov, obchodných podielov, vkladov v bankách, iných hnutelých vecí (motorové vozidlá, luxusné športové vybavenie, zbierky, cennosti, elektronika), ako aj celkový životný štandard (dovolenky, životné náklady). Nejde o zásah do vlastníckeho práva povinného rodiča, ktorý môže vlastniť neobmedzené majetkové podstaty, ale len o posúdenie jeho majetkových pomerov vo vzťahu k plneniu prioritnej vyživovacej povinnosti. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery rodiča je potrebné prihliadnuť aj vtedy, ak sa rodič vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako je potrebné prihliadať aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré rodič na seba berie. Obligatórnym zákonným hľadiskom je tiež osobný výkon starostlivosti o dieťa (§ 62 ods. 4 Zákona o rodine). Uvedené konanie sa chápe ako určitá hodnota, ktorá sa pri určovaní výživného nemôže nebrať do úvahy. Hoci zákon používa termín „prihliada sa“, osobnú starostlivosť nepochybne kladie na roveň finančnému zabezpečeniu výživy. Miera, v akej treba prihliadať na osobnú starostlivosť o dieťa v rámci plnenia vyživovacej povinnosti, sa mení podľa veku dieťaťa, resp. jeho zdravotného stavu. Najvýznamnejší podiel bude predstavovať pri deťoch najnižšieho veku, kde je osobná starostlivosť najnáročnejšia. V tomto období, podľa okolností konkrétneho prípadu, môže osobná starostlivosť úplne vyvážiť peňažné plnenie vyživovacej povinnosti zo strany druhého rodiča. S vývojom dieťaťa sa mení skladba starostlivosti o dieťa (pribúda školská dochádzka, záujmy, voľný čas dieťaťa), na druhej strane sa dieťa stáva samostatnejšie, čo je dôvodom, pre ktorý podiel osobného výkonu starostlivosti na vyživovacej povinnosti klesá.

21. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov (§ 62 ods. 5 veta prvá Zákona o rodine). Toto pravidlo však nemožno vykladať absolútne, teda tak, že výživné by malo mať prednosť pred akýmikoľvek výdavkami rodiča, čo je vyjadrené v druhej vete § 62 ods. 5 veta druhá Zákona o rodine, v zmysle ktorého pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Takýmito výdavkami môžu byť záväzky z prevzatých úverov a pôžičiek, ktoré neboli použité rodičom k uspokojovaniu jeho primeraných životných potrieb, ktoré by súčasne zodpovedali aj životnej úrovni dieťaťa. Preto napr. výdavky rodiča spojené so zabezpečovaním primeranej úrovne jeho bývania (splátky hypotekárneho úveru) nie sú výdavkami, ktoré by nebolo potrebné vziať do úvahy pri posudzovaní schopností, možností a majetkových pomerov rodiča. Všeobecne teda platí, že výživné by nemalo byť určené tak, aby viedlo k existenčným problémom povinného rodiča a jeho snahe z tohto dôvodu sa vyhnúť plneniu tejto povinnosti.

22. Na strane druhej rozsah vyživovacej povinnosti rodiča je limitovaný odôvodnenými potrebami dieťaťa (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine), pričom dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 2 veta druhá Zákona o rodine). Odôvodnené potreby dieťaťa sú rôzne podľa okolností konkrétneho prípadu, sú závislé predovšetkým od veku a zdravotného stavu dieťaťa, jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote, výšky eventuálnych vlastných príjmov a pod.. Avšak odôvodnené potreby dieťaťa neurčujú len tieto okolnosti, sú bezprostredne ovplyvňované i schopnosťou a možnosťou rodičov. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov veľmi obmedzené, sú odôvodnenými len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých nevyhnutných potrieb, nutných pre život kultúrneho človeka. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov veľmi široké, sú odôvodnenými tiež ďalšie potreby dieťaťa, ktoré nie sú nevyhnutné, ale - práve so zreteľom, napr. k veku a zdravotnému stavu dieťaťa, jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote

- prospešné všestrannému vývoju dieťaťa vo vyspelej spoločnosti. Ak to majetkové pomery povinného rodiča dovoľujú, za odôvodnené potreby dieťaťa možno považovať tiež aj tvorbu úspor (§ 63 ods. 3 Zákona o rodine). Toto poňatie odôvodnených potrieb je v súlade so zásadou úmernosti životnej úrovne dieťaťa životnej úrovni rodičov, v intenciách tejto zásady sú odôvodnené potreby dieťaťa (a tiež rozsah vyživovacích povinností rodičov k dieťaťu) mimo iné aj odrazom rôznej životnej úrovne rodičov, danej spravidla spoločenskou dôležitosťou ich práce. Je určite spravodlivé, ak - vzhľadom k tomuto poňatiu odôvodnených potrieb rozhodnutie súdu o rozsahu vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu vyjadří zásadu úmernosti životnej úrovne dieťaťa životnej úrovni rodičov (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu ČSR spis. zn. 5Cz 112/1965 zo dňa 03.12.1965 uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 14/1966).

23. Odvolací súd poukazuje na ust. § 66 CMP, podľa ktorého nie je odvolacími dôvodmi viazaný. To znamená, že právna úprava odvolacieho konania v mimosporových konaniach neobmedzuje odvolací súd na preskúmania odvolania len z dôvodov, ktoré uviedol účastník v konaní, ale ak odvolací súd zistí, že je daný ďalší účastníkom neuplatnený odvolací dôvod, môže preskúmať vec aj z tohto pohľadu. Odvolací súd teda môže preskúmať rozhodnutie z pohľadu všetkých prípustných odvolacích dôvodov. Matka si v rámci odvolania uplatnila aj osobitný odvolací dôvod v § 62 ods. 1 CMP vzťahujúci sa na civilné mimosporové konanie súvisiaci s vyšetrovacím princípom, a to záujmom zistiť skutočný stav veci (§ 35 CMP), t. j. k skutkovému základu (podkladu) rozhodnutia, ktoré je mierou čo najbližšieho priblíženia sa hmotnoprávnemu rozsahu práv, povinností a právom chránených záujmov.

24. V civilnom mimosporovom konaní je povinnosťou konajúceho súdu zistiť skutočný stav veci, čo vyplýva z § 35 CMP. Súd je v tomto konaní povinný vykonať aj iné dôkazy ako navrhli účastníci, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci, ak to ustanovuje § 36 CMP.

25. K námietke nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zo strany matky maloletých detí odvolací súd poukazuje na to, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia, zároveň odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní.

26. Po preskúmaní odvolaní napadnutého rozhodnutia zo strany matky dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie sa vyššie uvedenými kritériami dôsledne neriadil, pretože odôvodnenie rozsudku viažuce sa k vyživovacej povinnosti otca náležitosti riadneho odôvodnenia nespĺňa (napadnutý výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie).

Pokiaľ sa týka záveru súdu prvej inštancie o vyživovacej povinnosti otca, podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nekonal v súlade so zásadou (princípom) zakotvenou v § 35 a vyjadreným aj v § 36 CMP, t. j. vyšetrovacou zásadou, na základe ktorej je povinný zistiť skutočnú (objektívnu) pravdu a v tomto smere nie je viazaný len dôkaznou aktivitou zúčastnených strán. Prvoinštančný súd sa síce snažil zisťovať skutočný stav veci, no napriek tomu k tomu nedošlo. Aj keď odôvodnenie rozsudku viažuce sa k napadnutej výrokovej časti obsahovalo správne normy a ich výklad, nie je zrejmé, na akých okolnostiach založil určenú výšku vyživovacej povinnosti otca. Ani v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal so zisteniami týkajúcimi sa osobných pomerov otca, jeho príjmovými možnosťami, zohľadniac ich aj v kontexte matkiných osobných, majetkových a príjmových pomerov vo vzťahu k výdavkom maloletých detí. V súvislosti s takto zisteným skutkovým stavom a nevysporiadaním sa s osobnými, majetkovými a príjmovými pomermi otca maloletých detí, podľa ktorých súd v súlade s § 62 Zákona o rodine určuje výživné, sa nejedná o dostatočné zistenia a vysporiadania sa s podstatnými skutkovými okolnosťami a pri jeho absencii je porušením práva na spravodlivý proces, nakoľko zbavuje účastníka konania možnosti poznať, na základe čoho súd rozhodoval pri určovaní vyživovacej povinnosti.

27. Odvolacie námietky matky vo vzťahu k výroku IV. napadnutého rozsudku o určení vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom odvolací súd považoval za dôvodné.

V odseku 23. odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie obmedzil len na rekapituláciu príjmov, majetkových pomerov, výdavkov rodičov, avšak v konečnom dôsledku v rámci odôvodnenia nevyplýva, ktoré výdavky rodičov maloletých detí považoval za opodstatnené, ktoré za sporné, na ktoré neprihliadol. Vyhodnotil odôvodnené výdavky na maloletého A. a maloletého A., tie uviedol určitou sumou. Z odseku 23. odôvodnenia rozsudku nie je však zrejmé, z akých dôvodov súd prvej inštancie znížil výdavky uvádzané matkou na maloleté deti, uvedené odôvodnil len vo veľmi všeobecnej rovine bez bližšej špecifikácie, zároveň v odseku 24. odôvodnenia uviedol, že si je vedomý aktívneho rastu maloletých detí a nutnosti častejšej obmeny oblečenia či obuvi, kde takéto odôvodnenie má napak tendenciu ustáliť vyššiu sumu týchto oprávnených výdavkov maloletých detí, čo však súd prvej inštancie neurobil.

Súd prvej inštancie v odôvodnení v odseku 25. len konštatuje, že výživné, ktoré hradí povinný rodič na všetky deti, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť by mal predstavovať 20 % – 30 % jeho čistého príjmu z prihliadnutím na individuálne okolnosti každého konkrétneho prípadu. V ďalšom konštatuje, že porovnaním príjmov rodičov je medzi nimi výrazný rozdiel, poukazuje na to, že majú ďalšiu vyživovaciu povinnosť okrem dvoch vyživovacích povinností vo vzťahu k maloletým deťom, ktoré boli predmetom konania pred súdom prvej inštancie, ale prečo určil výšku výživného na maloletého A. vo výške 250 eur a na maloletého A. vo výške 200 eur mesačne, z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie to nevyplýva, aj v porovnaní s tým, že bol zisťovaný príjem otca, ktorý predstavoval v období 11/2023 – 12/2023 priemerný čistý mesačný príjem sumu 3.372,23 eur, za rok 2024 sumu 3.306,98 eur a za obdobie 01/2025 – 05/2025 sumu 3.429,85 eur. Tento zrejmý nepomer životnej úrovne rodičov súd prvej inštancie, hoci ho konštatoval, žiadnym spôsobom neodôvodnil v spojení s určením výživného, kde uvedené odôvodňuje určenie výživného vo vyššej sume, ale potencionálne aj otvára priestor na tvorbu úspor, čím sa súd prvej inštancie absolútne nezaoberal.

Odvolací súd poukazuje na nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia vyživovacej povinnosti zo strany otca k maloletým deťom. Vzhľadom na veľmi strohé a nepresvedčivé odôvodnenie v časti týkajúcej sa určenia vyživovacej povinnosti je táto časť rozhodnutia nepreskúmateľná.

28. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd v súlade s § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV., ktorým určil vyživovaciu povinnosť otca k maloletým deťom a s ním súvisiaci výrok o trovách konania, a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Pokiaľ ide o výroky V. a VI. odvolaním otca napadnuté, ktorými súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletým A. a A., odvolací súd zdôrazňuje, že hmotnoprávny predpis vzťahujúci sa na posudzovaný prípad predpokladá ingerenciu a opatrenie súdu pre prípad, že sa rodičia na styku nedohodnú. Takéto rozhodnutie má byť výsledkom komplexného posúdenia všetkých okolností prípadu v záujme dosiahnutia optimálneho styku pri rešpektovaní najlepšieho záujmu dieťaťa. Každé rozhodnutie o styku je hľadáním spravodlivého riešenia, a preto ust. § 25 Zákona o rodine je nutné interpretovať tak, že rozhodovanie o styku zahŕňa všetky do úvahy prichádzajúce možnosti v záujme dosiahnutia najoptimálnejšieho rozhodnutia zohľadňujúceho špecifické okolnosti danej veci (primerane nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 273/2020).

30. Námietku otca v odvolaní, týkajúcu sa procesného postupu v odvolacom konaní, spočívajúcu v tom, že matka sa mala vzdať práva na podanie odvolania na pojednávaní dňa 12.08.2025 a z tohto dôvodu žiadal odvolací súd, aby v rámci ust. § 386 ods. 1 CSP odvolanie matky zamietol, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že matka cestou právneho zástupcu požiadala o opravu Zápisnice z pojednávania zo dňa 12.08.2025 (č.l. 240 súdneho spisu), nakoľko v jej závere bolo uvedené, že právny zástupca manželky sa práva podať odvolanie vzdáva, hoci právny zástupca manželky/matky si ponechal lehotu na podanie odvolania. Súd prvej inštancie tejto žiadosti vyhovel a opravil predmetnú zápisnicu a tieto skutočnosti oznámil právnenmu zástupcovi manželky/matky (č.l. 241 súdneho spisu), Opravená zápisnica je zažurnalizovaná v súdnom spise v listinnej podobe a vložená v elektronickom spise, vychádzajúc z čísla listu 190, kde je uvedené „právny zástupca manželky: ponechávam si lehotu podať odvolanie“. Odvolací súd si aj vypočul nahrávku z pojednávania konanom dňa 12.08.2025, na ktorom právny zástupca manželky/matky uviedol, že si ponecháva lehotu na podanie odvolania. Z uvedeného je zrejmé, že matka sa prostredníctvom jej zástupcu nevzdala práva podať odvolanie voči vyhlásenému rozsudku.

31. Otec sa podaným odvolaním domáhal zmeny predmetného výroku - rozšírenia styku s maloletými deťmi o každý párný týždeň od utorka od 16:00 hod., kedy deti prevezme v mieste bydliska matky, do štvrtka do 08:00 hod., kedy deti odovzdá v školskom zariadení, ktoré deti navštevujú. Zároveň žiadal upraviť - doplniť styk aj cez vianočné prázdniny, veľkonočné prázdniny a letné prázdniny. Matka považovala súdom určenú úpravu styku za správnu a zohľadňujúcu najlepší záujem maloletých detí. Čo sa týkalo sviatkov a prázdnin, vyjadrila sa len k letným prázdninám, kde navrhla odlišný režim letných prázdnin ako otec v podanom odvolaní.

K napadnutým výrokom V. a VI. rozsudku súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o bežnej úprave styku otca s maloletými deťmi, vykonané dôkazy správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd nenašiel odklon od právnych záverov súdu prvej inštancie, čo sa týka bežnej úpravy styku otca s maloletými deťmi a námietky otca vzťahujúce sa k osobe ich spoločného plnoletého syna aj odvolací súd považuje za neopodstatnené, nakoľko plnoletému synovi prípadnému stretnutiu s maloletými deťmi – bratmi nad rámec súdnej úpravy nebráni nijaká prekážka. Takto upravený bežný styk otca s maloletými deťmi korešponduje nielen s právom otca na zachovanie vzťahu s maloletými deťmi, ale aj zachovanie vzťahu s najstarším bratom a je v súlade s najlepším záujmom maloletých detí, ktoré sa vyjadrili k meritu veci, ich názor bol súdom prvej inštancie riadne zohľadnený a správne vyhodnotený s tým, že v konaní bolo preukázané, že režim striedavej osobnej starostlivosti sa neosvedčil.

Zároveň však odvolací súd dospel k záveru, že predmetná úprava styku otca s maloletými deťmi je neúplná a je potrebné doplniť styk otca s maloletými deťmi o sviatky a prázdniny, nakoľko komunikácia medzi rodičmi je výrazne konfliktná. Zdôrazňuje, že v časti bežnej úpravy styku otca s maloletými je rozsudok vecne správny a zákonný, rešpektujúci najlepší záujem maloletých detí, ako aj rodičovské práva a povinnosti oboch rodičov, avšak keďže táto úprava je neúplná, tak odvolací súd musel pristúpiť k zrušeniu celého výroku ohľadom úpravy styku otca s maloletými deťmi, nakoľko bežný styk a sviatky a prázdniny sú navzájom prepojené, čím by sa vytvoril nelogický režim. Otázkou úpravy styku otca s maloletými deťmi počas sviatkov a prázdnin súd prvej inštancie vôbec neriešil, neprebehlo k nim dokazovanie, nevyjadril sa kolízny opatrovník a je potrebné zisťovať aj názor maloletých detí k tejto otázke, čo presahuje rámec konania pred odvolacím súdom.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj v napadnutých výrokoch V. a VI., ktorým bol upravený styk otca s maloletými deťmi, zrušil (§ 389 ods. 1 písm. c) CSP a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 CSP). Odvolací súd ako závislý výrok zrušil aj výrok VII. o trovách prvoinštančného konania s tým, že za aplikácie ust. § 396 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o trovách súdneho konania vrátane trov daného odvolacieho konania.

32. V ďalšom konaní súd prvej inštancie preto opätovne prešetrí odôvodnené výdavky maloletých detí v nadväznosti na odvolacie námietky matky, ktorá ich vyhodnotenie spochybňovala, riadne vyvodí príjmy a výdavky otca a matky maloletých detí a zohľadniac ich osobné pomery, vykoná riadne dokazovanie, z ktorého vyvodí príslušné závery. So zreteľom na najlepší záujem maloletých detí upraví rozsah a podmienky styku otca s maloletými deťmi, teda nielen bežný styk, ale aj styk počas prázdnin a sviatkov. Súd prvej inštancie bude zisťované skutočnosti posudzovať aj v kontexte námietok a argumentácie produkovanej matkou, otcom v ich podaniach v rámci odvolacieho konania. Po objasnení osvedčených skutočností v potrebnom rozsahu súd prvej inštancie opätovne vec právne posúdi v zmysle vyššie uvedeného a vo veci nanovo rozhodne s tým, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti včasnosti podaného dovolania.